

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **4-les-advertising s.r.o.**, IČO 28125860,
sídlem U Černé věže 294/19, České Budějovice,
zastoupená Mgr. Radanou Vítovcovou, advokátkou,
Pod Tržním nám. 612/6, Tábor

proti
žalované: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě na určení, že zásah žalovaného spočívající ve vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení ze dne ze dne 2. 5. 2023, č. j. MD-17362/2021-930/4, sp. zn. MD-17362/2021-930 REKZ, byl nezákonný,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá určení, že zásah žalovaného spočívající ve vydání v záhlaví uvedené výzvy k odstranění reklamního zařízení byl nezákonný. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný pochybil, když podle § 13 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) výzvu ze dne 2.5.2023 č. j. MD-17362/2021-930/4, sp. zn. MD-17362/2021-930 REKZ (dále jen „Výzva“) k neprodlenému odstranění reklamního zařízení.

II. Žaloba

2. Žalobkyně nejdříve k průběhu řízení před správním orgánem uvedla, že je vlastníkem reklamního zařízení, které je umístěno na pozemku parc. č. 385/3 v katastrálním území Svatá Kateřina u Rozvadova, obci Rozvadov, na pozemku ve vlastnictví jiného vlastníka. Výzvou žalovaný oznámil žalobkyni, že v silničním ochranném pásmu její reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu dálnice D5 a byla upozorněna na to, že Ministerstvu dopravy není známo žádné povolení k provozování reklamního zařízení. Současně Ministerstvo dopravy touto výzvou žalobkyni vyzvalo, aby dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb. uvedené reklamní zařízení odstranila, a to ve lhůtě do 5 pracovních dnů od doručení této výzvy. Ve výzvě pak bylo obsaženo poučení, že po marném uplynutí této lhůty Ministerstvo dopravy zajistí zakrytí reklamy (ve lhůtě 15 pracovních dnů) a následné odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady žalobkyně.

3. Žalobkyně na tuto výzvu žalované bezodkladně odpověděla sdělením ze dne 22. května 2023, doručeným žalované do datové schránky téhož dne. V příloze této odpovědi žalované na výzvu byla žalobkyní předložená dokumentace, jež prokazuje oprávněné umístění reklamního zařízení (s územním souhlasem příslušného stavebního úřadu – Městského úřadu Bory ze dne 11.7.2008, č.j. 1183/2008/OVÚP/4/US-71), jež je reakce stavebního úřadu na ohlášení záměru stavby pro reklamu a vyjádření Ministerstva dopravy jako příslušného silničního správního úřadu ze dne 13.2.2008, zn. 78/2008-120-STSP/2. Na zaslání této dokumentace žalovaná nijak nereagovala, a výzvu k odstranění reklamního zařízení ze dne 2.5.2023 sama nezrušila.

4. Žalobkyně namítá, že výzva je nezákonná a zasahuje nepřiměřeným způsobem do jejích práv, zejména z toho důvodu, že vůbec neměla být vydána, poté z toho důvodu, že není dostatečně odůvodněna.

5. Uvedené reklamní zařízení je umístěno na základě ohlášení stavebníka. Na ohlášení záměru reagoval místně příslušný stavební úřad – Městský úřad Bory vydáním územního souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 11.7.2008, č.j. 1183/2008/OVÚP/4/US-71, a ke stavbě stavby pro reklamu se dále vyjádřil a posoudil záměr také silniční správní úřad. Silničním správním úřadem bylo v té době Ministerstvo dopravy, odbor pozemních komunikací, který se vyjádřil konkrétně svým vyjádřením ze dne 13.2.2008, č.j. 78/2008-120-STSP/2, a to tak, že stavba pro reklamu se jednoznačně nachází v souvisle zastavěném území obce. Takže pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

žalovaná uvádí ve Výzvě, že „jí není známe žádné povolení k provozování reklamního zařízení“, není to pravda. Mělo by jí z její vlastní činnosti být známe stanovisko ze dne 13.2.2008, č.j. 78/2008-120-STSP/2, jež se týkalo právě záměru umístit stavbu pro reklamu v k.ú. Svatá Kateřina u Rozvadova, včetně zákresu – tzn. místo současného umístění stavby pro reklamu.

6. Dle názoru žalobkyně se na dané reklamní zařízení nevztahuje povinnost jeho odstranění dle zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb. v platném znění, neboť dané reklamní zařízení bylo zřízeno na dotčeném pozemku v době před nabytím účinnosti zákona č. 152/2011 Sb., kdy zřízení a provozování reklamního zřízení je rovněž stvrzeno územním souhlasem sloučeným se souhlasem s provedením ohlášené stavby, který vydal příslušný obecný stavební úřad Městského úřadu Bor (v souladu s platnými předpisy v roce 2008). Územní souhlas sloučený se souhlasem s provedením ohlášené stavby je na dobu neurčitou, respektive po dobu platnosti nájemní smlouvy, jak žalobkyně ve své žádosti doručené obecnému stavebnímu úřadu v Boru navrhovala. Doba dočasnosti však není ve výrokové části předmětného správního aktu nikterak omezena).

7. Podle názoru žalobkyně nemůže převážít veřejný zájem ochrany bezpečnosti, nad legitimním očekáváním žalobce, že je oprávněn předmětné reklamní zařízení provozovat, a to na dobu neurčitou (resp. po dobu platnosti nájemní smlouvy). Předmětné reklamní zařízení také nemá žádný prokazatelný vliv na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

8. Pokud bylo reklamní zařízení umístěné v roce 2008, v souvisle zastavěném území obce dle definice tehdy platného zákona o pozemních komunikacích, a až později - v roce 2011 došlo k dílčí změně této definice (která měla za následek, že nyní v současnosti by již nebylo předmětné reklamní zařízení, pokud by mělo být nově povoleno, považováno za zařízení umístěné v souvisle zastavěném území obce), nemůže to mít zpětně vliv na toto konkrétní předmětné zařízení žalobkyně, šlo by o nepřípustnou retroaktivitu ve vztahu k žalobkyni a nepřiměřený zásah do jejích práv.

9. Dále žalobkyně namítá, že ačkoliv Výzva formální náležitosti splňuje, neobsahuje odůvodnění, a není dostatečně určitá, pokud jde o otázku, proč by žalobkyně měla reklamní zařízení odstranit. Zcela zde chybí poukaz na platné právní předpisy, jež mají žalobkyni ukládat právní povinnost, na kterou že žalovaná ve výzvě odvolává a kterou svou výzvou požaduje splnit. Zároveň je odůvodněna zcela neurčitě, poukazem na neznalost správního úřadu ohledně toho, že „Ministerstvu dopravy není známo žádné povolení k jeho provozování“. Přestože žalobce na výzvu reagoval a legálnost stavby doložil v reakci na výzvu dne 22.5.2023, žalovaný Výzvu nezrušil.

10. Výzva je nezákonná, neboť reklamní zařízení žalobkyně, není reklamním zařízením, které definuje článek II, odst. 2 zák. č. 196/2012 Sb., protože toto konkrétní reklamní zařízení nepodléhalo v roce 2008 (v době jeho výstavby) povolení silničním správním úřadem přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 196/2012 Sb., tj. přede dnem 1.9.2012, a přesto je umístěno legálně (a to na podkladě územního souhlasu sloučeného se souhlasem s provedením ohlášené Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stavby příslušného stavebního úřadu a po posouzení žalovanou, že lokalita je souvisle zastavěným územím ve smyslu tehdy platné definice dle zákona o pozemních komunikacích a nejedná se tedy o zvláštní užívání komunikace. Povinnost dle článku II, odst. 2 zák. č. 196/2012 Sb. dle výkladu dopadá na ta zařízení, která byla povolena, tj. ke kterým se vztahuje konkrétní správní rozhodnutí silničního správního úřadu ve formě povolení. Ta, která byla umístěna na místě na základě v souladu s platnými předpisy v době umístění, na podkladě územního souhlasu sloučeného se souhlasem s provedením ohlášené stavby stavebního úřadu v souvisle zastavěném území obce (což je případ reklamního zařízení žalobkyně, ke kterému je vztažena výzva napadená touto žalobou), nespádají pod reklamní zařízení, která by musela být odstraněna ve smyslu článku II, odst. 2 zákona č. 96/2012 Sb.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný k věci uvedl, že žalobkyní napadaná výzva č. j. MD-17362/2021-930/4 se o žalobkyní tvrzený zákon č. 196/2012 Sb., kterým se mění zákon o pozemních komunikacích nikterak neopírá, což je ostatně zřejmé taktéž z jejího obsahu.

12. Co se týče merita věci, tj. sporu o to, zda reklamní zařízení bylo či nebylo zřízeno v souvisle zastavěném území obce, zda pro jeho zřízení a provozování bylo či nebylo třeba povolení silničního správního úřadu a zda výzva žalobce směřující k jeho odstranění tak byla či nebyla oprávněná, žalovaný uvádí, že předně vycházel ze skutečnosti, že s účinností od 1. 7. 2011 došlo ke změně vymezení souvisle zastavěného území obce pro účely určení silničního ochranného pásma vyjmenovaných pozemních komunikací, a to zákonem č. 152/2011 Sb., kterým se mění zákon o pozemních komunikacích, a další související zákony, v důsledku čehož mohlo dojít k situacím, že ačkoliv reklamní zařízení do účinnosti této novely zákona o pozemních komunikacích bylo umístěno v souvisle zastavěném území obce a nebylo tedy třeba povolení silničního správního úřadu k jeho umístění a provozování, se s účinností novely ocitlo v ochranném pásmu pozemní komunikace a jeho další provozování tak bylo podmíněno povolením silničního správního úřadu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Závazný výklad dopadu zákona č. 152/2011 Sb., kterým se mění zákon o pozemních komunikacích, a další související zákony, jímž došlo s účinností od 1. 7. 2011 mimo jiné ke změně vymezení souvisle zastavěného území obce pro účely určení silničního ochranného pásma vyjmenovaných pozemních komunikací, podal Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 As 357/2018-39, ze dne 26. 2. 2019, jenž byl jako ústavně konformní potvrzen usnesením Ústavního soudu zn. I. ÚS 1547/19, ze dne 3. 9. 2019. Z těchto rozhodnutí plyne, že zákonná úprava obsažená v předmětné novele pro futuro dopadá na veškerá, tj. i již existující, reklamní zařízení.

13. Žalovaný, byť na okraj, však také uvádí, že i novela zákona o pozemních komunikacích, tj. zákon č. 196/2012 Sb., která změnila od 1. 9. 2017 pravidla pro zřízení a provozování reklamních zařízení (po uplynutí pětiletého přechodného období), však prošla ústavněprávním přezkumem, když dne 19. 2. 2019 Ústavní soud ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/17 zamítl ústavní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stížnost k přechodným ustanovením této novely s odůvodněním, že princip právní jistoty nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, která podléhá mj. sociálně ekonomickým a technickým změnám, jež mohou vyžadovat taktéž reflexi v nárocích kladených na bezpečnost silničního provozu a na okolnosti s tím spojené. V uvedeném kontextu tak lze také poukázat na to, že žalobce zcela pominul otázku bezpečnosti silničního provozu, kterou je žalovaný povinen zajišťovat, a která je v souvislosti s reklamními zařízeními na pozemních komunikacích či v jejich silničních ochranných pásmech přinejmenším od 1. 9. 2017 všeobecně akcentována, i na úkor soukromých práv vlastníků či provozovatelů reklamních zařízení založených v minulosti, a místo ní upřednostňuje hypotetické riziko majetkové újmy např. v podobě ušlého zisku tak, jak je zmíněno v závěru předmětné žaloby.

14. Žalovaný reagoval na doklady předložené žalobcem v reakci na výzvu, a uvedl, že ani tato předložená dokumentace (územní souhlas ze dne 11.7.2008 a vyjádření žalovaného ze dne 13.2.2008) nesvědčí o povolení předmětného reklamního zařízení ve smyslu § 31 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích. K první písemnosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 64/2018-74, ve kterém soud uvedl k reklamnímu zařízení, rozhodnutí stavebního úřadu nepostačuje pro splnění podmínky ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. K žalobcem uplatňované druhé písemnosti nazývané „*vyjádření Ministerstva dopravy jako příslušného silničního správního úřadu ze dne 13. 2. 2008*“, žalovaný uvedl, že obsahově má tato písemnost zcela obecný charakter a jejím předmětem není posouzení žádné konkrétní stavby, tedy ani dotčeného reklamního zařízení (stavby pro reklamu).

15. K odkazu žalobce na dosavadní, dle žalobcova názoru odlišnou praxi (bod 16 žaloby) uvedl, že tato rozhodnutí reagovala na odlišný skutkový stav a žalovaný v nich výslovně upozornil na svou nekompetentnost, pokud jde o závazný výklad právních předpisů.

16. K tvrzení žalobce, že se na dané reklamní zařízení nevztahuje povinnost dle zákona o pozemních komunikacích, neboť bylo zřízeno před nabytím účinnosti zákona č. 152/2011 Sb., kdy jeho zřízení a provozování je stvrzeno územním souhlasem, žalovaný uvedl, že závazný výklad zákona č. 152/2011 Sb. a jímž došlo s účinností od 1.7.2011ke změně vymezení souvisle zastavěného území obce pro účely určení silničního ochranného pásma podal Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 As 357/2018-39 ze dne 26. 2. 2019, jenž byl jako ústavně konformní potvrzen usnesením Ústavního soudu zn. I. ÚS 1547/19 ze dne 3. 9. 2019. Z těchto rozhodnutí plyne, že zákonná úprava obsažená v předmětné novele pro futuro dopadá na veškerá, tj. i již existující, reklamní zařízení.

17. Žalobkyní vytýkaný nedostatek odůvodnění výzvy žalovaný popírá s odkazem a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2019, čj. 7 As 397/2018-35, žalobkyní uplatňované listiny nemohli vést ke zrušení Výzvy, jak žalovaný uvedl, výše a pokud jde mnohokrát žalobkyní zmiňované přechodné ustanovení zákona č. 196/2016 Sb. na předmětné reklamní zařízení nedopadalo, neboť se týkalo legálně povolených reklamních zařízení před účinností tohoto zákona a nepovolených reklamních zařízení po účinnosti tohoto zákona. Předmětné reklamní zařízení bylo, dle žalobkyně, zřízeno v roce 2008, a to bez jakéhokoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

povolení silničního správního úřadu, či prokazatelného písemného dokladu, ve kterém by bylo zcela jasně vyřčeno, že pro zřízení a provozování tohoto reklamního zařízení povolení silničního správního úřadu není třeba.

18. V replce k vyjádření žalovaného doručené soudu dne 8.8.2023 žalobkyně setrvala na své argumentaci uvedené žalobě, a k tomu přiložila Vyjádření Ministerstva dopravy z let 2008-2009 ohledně zařazování pozemků do souvisle zastavěného území a výkladu právní úpravy.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, se v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

20. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. vyslovili souhlas., a také neshledal potřebu dokazování nad rámec správního spisu. Zásadní podklady pro věc jsou totiž součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

21. Důkazy předložené žalobkyní (v rámci repliky), tj. nabývací doklady a rozhodovací činnost žalovaného v době vydání územního souhlasu nejsou způsobilé prokazovat sporné otázky, tak jak byly vymezeny žalobcem. Není sporu o vlastnictví reklamního zařízení a rovněž není sporu o tom, že rozhodovací činnost žalovaného před změnou právní úpravy nemůže být relevantní pro rozhodování žalovaného po ní.

22. Nezákonný zásah žalobce spatřuje ve vydání Výzvy, kterou žalovaný vyzval žalobce k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Právní povaha úkonu žalovaného je mezi účastníky řízení nesporná a nebylo nijak zpochybňováno, že zásahová žaloba je v daném případě náležitým prostředkem soudní ochrany. Ke stejnému závěru dospěl nejen zdejší soud (viz např. jeho rozsudek ze dne 9. 6. 2015, č. j. 29 A 56/2015-120, v jiné žalobcově věci), ale též Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177, publikovaný pod č. 3412/2016 Sb. NSS).

23. Soud vzhledem ke znění ust. § 82 a násl. s. ř. s. a také k tomu, čeho se žalobce domáhal, hodnotil věc na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; přitom však s ohledem na specifické skutkové okolnosti věci zhodnotil i zákonnost výzvy k okamžiku jejího vydání (viz § 87 odst. 1 s. ř. s., dle kterého „[s]oud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu“).

24. Soud vycházej ze správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti.

25. Z výzvy ze dne 7.7.2021 adresované společnosti RENOMA s.r.o (vlastníku pozemku) vyplývá, že žalovaný ji vyzval ke sdělení identifikačních údajů vlastníka reklamního zařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

umístěného na pozemku společnosti, neboť žalovaný zjistil, že reklamní zařízení nemá povolení silničního úřadu.

26. Výzvě předcházely záznam ze dne 13.12.2018 o existenci reklamního zařízení (Detail závady 127154)

27. Jednatel společnosti RENOMA v reakci ze dne 20.7.2021 sdělil žalovanému údaje o žalobci, s tím, že má s žalobcem uzavřený platný majetkoprávní vztah, jehož předmětem je pronájem předmětného pozemku za účelem umístění reklamního zařízení.

28. Dne 2.5.2023 vydal žalovaný Výzvu k odstranění reklamního zařízení, v níž žalovaný žalobci oznámil, že v silničním ochranném pásmu dálnice D5 se nachází ve Výzvě specifikované reklamní zařízení a byl upozorněn na to, že Ministerstvu dopravy není známo žádné povolení k provozování reklamního zařízení. Současně Ministerstvo dopravy touto výzvou žalobce vyzvalo, aby dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb. uvedené reklamní zařízení neprodleně odstranil, a to ve lhůtě do 5 pracovních dnů od doručení této výzvy. Ve výzvě pak bylo obsaženo poučení, že po marném uplynutí této lhůty Ministerstvo dopravy zajistí zakrytí reklamy (ve lhůtě 15 pracovních dnů) a následné odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady žalobkyně.

29. Žalobkyně na tuto výzvu žalované bezodkladně odpověděla sdělením ze dne 22. května 2023, doručeným žalované do datové schránky téhož dne. V příloze této odpovědi žalované na výzvu byla žalobkyní předložena dokumentace, jež prokazuje oprávněné umístění reklamního zařízení (s územním souhlasem příslušného stavebního úřadu – Městského úřadu Bor ze dne 11.7.2008, č.j. 1183/2008/OVÚP/4/US-71), jež je reakcí stavebního úřadu na ohlášení záměru stavby pro reklamu a vyjádření Ministerstva dopravy jako příslušného silničního správního úřadu ze dne 13.2.2008, zn. 78/2008-120-STSP/2.

30. Z územního souhlasu vyplývá, že stavební úřad podle § 106 stavebního zákona udělil souhlas s provedením ohlášené stavby „Stavba pro reklamu“ umístěnou na pozemku parc. č. 385/3 v k.ú. Svatá Kateřina u Rozvadova.

31. Ze Stanoviska Ministerstva dopravy se podává, že na dotaz vlastníka reklamního zařízení o určení vyjmenovaných pozemků ministerstvo uvedlo, že tyto se nacházejí v souvisle zastavěném území obce.

32. Z uvedeného vyplývá, že v řízení žalobce nepředložil příslušné povolení silničního úřadu. Předložil pouze povolení stavebního úřadu o umístění a povolení stavby, které ovšem povolení silničního úřadu nemohlo nahradit.

33. Městský soud má za to, že zásah spočívající ve výzvě k odstranění reklamního zařízení, proti němuž žalobkyně brojí, je typově zásahem jednorázovým s trvajícím důsledky. Přiměřeně lze vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 - 53, č. 3334/2016 Sb. NSS, dle něž je jednorázovým zásahem s trvajícím důsledky odmítnutí provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem. V nyní projednávané věci je procesní situace srovnatelná, neboť zásahem je formální akt správního orgánu spočívající ve vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení, jehož důsledky spočívají Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

jednak v povinnosti vlastníka reklamní řízení odstranit, jednak v povinnosti silničního správního úřadu zajistit zakrytí a odstranění reklamního zařízení, neučiní-li tak vlastník. K témuž závěru dospěl Krajský soud v Brně v usnesení ze dne 31. 5. 2016, č. j. 62 A 74/2016 - 28.

34. Podle ust. § 30 zákona č. 13/1997Sb., o pozemních komunikacích, ve účinném do 31.12.2023 platí:

(1) K ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby.5)

(2) Silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti

a) 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice, rychlostní silnice nebo rychlostní místní komunikace anebo od osy větve jejich křižovatek; pokud by takto určené pásmo nezahrnovalo celou plochu odpočívky, tvoří hranici pásma hranice silničního pozemku,

b) 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu ostatních silnic I. třídy a ostatních místních komunikací I. třídy,

c) 15 m od osy vozovky nebo od osy přilehlého jízdního pásu silnice II. třídy nebo III. třídy a místní komunikace II. třídy.

35. Podle ust. § 31 zákona o pozemních komunikacích

(1) Zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.

(2) Zřízení a provozování reklamního zařízení lze povolit pouze, není-li zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními a nemůže-li oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích.

(3) Jedná-li se o reklamní zařízení viditelné z pozemní komunikace v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy, lze jeho zřízení a provozování povolit pouze pokud splňuje podmínky podle odstavce 2 a slouží-li k označení provozovny, která se nachází v silničním ochranném pásmu ve vzdálenosti do 200 metrů od reklamního zařízení. ...

(9) Silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení

a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.5)

36. V řízení není sporu o tom, že předmětné reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu, a proto na provozování tohoto zařízení bylo potřebné povolení vydané příslušným silničním úřadem

37. Ze skutečností zjištěných soudem ze správního spisu vyplývá, že od 1. 7. 2011 se předmětné reklamní zařízení vzhledem ke změně zákona č. 13/1997 Sb. „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu, neboť došlo ke změně vymezení souvisle zastavěného území obce pro účely určení silničního ochranného pásma vyjmenovaných pozemních komunikací, a to zákonem č. 152/2011 Sb., kterým se mění zákon o pozemních komunikacích, a další související zákony, v důsledku čehož došlo ohledně předmětného reklamního zařízení k situaci, že ačkoliv do účinnosti této novely zákona o pozemních komunikacích bylo umístěno v souvisle zastavěném území obce a nebylo tedy třeba povolení silničního správního úřadu k jeho umístění a provozování, se s účinností novely ocitlo v ochranném pásmu pozemní komunikace a jeho další provozování tak bylo podmíněno povolením silničního správního úřadu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích.

38. Novela č. 152/2011 Sb. změnila definici souvisle zastavěného území obce uvedenou v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Touto novelou došlo ke změně vzájemného vztahu souvisle zastavěného území obce a ochranného pásma pozemní komunikace, důsledkem čehož se dané reklamní zařízení s účinností od 1. 7. 2011 nově nacházelo v silničním ochranném pásmu. Zároveň je však třeba zdůraznit, že povinnost k odstranění stávajících reklamních zařízení nemajících povolení příslušného silničního správního úřadu podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích touto novelou do zákona o pozemních komunikacích zavedena nebyla. K tomu došlo až novelou č. 196/2012 Sb. Skutečnost, že silniční správní úřady k postupu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích přistupují až řadu po nabytí účinnosti novely č. 152/2011 Sb., na kterou poukazuje žalobce, neznamená důkaz neexistence veřejného zájmu na přijetí této právní úpravy. Novelu č. 152/2011 Sb. není na místě považovat ani za diskriminační, neboť změna definice souvisle zastavěného území obce sama o sobě nikoho nezvýhodňuje.

39. Argumentaci žalobce, že s ohledem na zakotvení povinnosti k odstranění nepovolených reklamních zařízení novelou č. 196/2012 Sb. neexistuje podle aktuální legislativní úpravy zákonné ustanovení, na základě něhož by měl vlastník povinnost odstraňovat stavby pro reklamu v souvisle zastavěném území obce povolené a provozované v souladu se zákonem před nabytím účinnosti novely č. 152/2011 Sb., soud nepřisvědčil. Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve znění po výše uvedených novelách stanoví povinnost odstraňovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, kterým nebylo příslušným silničním správním úřadem vydáno povolení podle § 31 odst. 1 téhož zákona, bez rozdílu. V poslední větě § 31 odst. 9 se navíc výslovně stanoví, že odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedena bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stavebním úřadem. Skutečnost, že reklamní zařízení bylo zřízeno na základě souhlasu stavebního úřadu s provedením této stavby, proto nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

40. V projednávané věci lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016–84, neboť ve věci sp. zn. 6 As 311/2016 se rovněž jednalo o situaci, kdy byly splněny zákonné podmínky pro vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, neboť žalobce nedisponoval povolením silničního správního úřadu podle § 31 téhož zákona. Také z rozsudku NSS vyplývá, že existence souhlasu stavebního úřadu s umístěním reklamního zařízení nemá vliv na posouzení zákonnosti výzvy příslušného správního orgánu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. V usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2732/18, soud vyslovil závěry, které jsou plně relevantní i v posuzované věci a potvrzují správnost závěrů přijatých zdejším soudem, když v bodech 14 a 15 konstatoval, že „stěžovatelka si musela být vědoma změny právní úpravy po nabytí účinnosti zákona č. 152/2011 Sb. a pro případ, že chtěla dále provozovat předmětná reklamní zařízení, jež se k 1. 7. 2018 "ocitla" v silničním ochranném pásmu, měla požádat o povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pakliže tak neučinila, bylo její povinností reklamní zařízení odstranit. V tomto ohledu nelze výzvě silničního správního úřadu nic vytknout.

41. Poukaz na stanoviska ministra dopravy, stejně jako tvrzení, že reklamní zařízení „nemá žádný prokazatelný vliv na bezpečnost a plynulost provozu“ v příslušném silničním úseku, nemohou vyloučit použitelnost nové zákonné úpravy. Výklad ministerstva o právních otázkách soud nezavazuje, a pokud jde o stanovisko žalovaného ze dne 13.2.2008 o předmětném pozemku se v něm vůbec nepojednává.

42. Porušení legitimního očekávání nelze dovozovat z pouhé skutečnosti, že žalobci bylo v minulosti umožněno zřízení a provozování předmětného reklamního zařízení podle předchozí zákonné úpravy. Pokud zákonodárce respektoval ústavní omezení vztahující se k případným retroaktivním účinkům změn právní úpravy [k otázce přípustnosti nepravé retroaktivity viz blíže např. nálezy ze dne 15. 9. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 18/14 (N 165/78 SbNU 469; 299/2015 Sb.)], pak nic nebránilo tomu, aby změnil (případně i zpřísnil) zákonné podmínky, za nichž lze zřizovat a provozovat reklamní zařízení v blízkosti pozemních komunikací.

43. Závěrem žalobce namítl, že žalovaným zastávaný výklad novely č. 152/2011 Sb. představuje zásah do vlastnického práva. Soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou již proto, že otázka možnosti náhrady za omezení vlastnického práva směřuje mimo předmět řízení, kterým je posouzení zákonnosti stěžovatelem napadené výzvy k odstranění reklamního zařízení. Soud má dále za to, že tato argumentace neobstojí také proto, že změny zákona o pozemních komunikacích provedené novelami č. 152/2011 Sb., a 196/2012 Sb., představují případ nepravé retroaktivity, která je obecně přípustná na rozdíl od retroaktivity pravé, obstojí v testu proporcionality, jelikož jsou ve veřejném zájmu, nediskriminující, racionální a opodstatněné. Lze poukázat na nálezy Pl. ÚS 21/17, kde se k obdobným námitkám navrhovatelů uvádí: „Shodně s vládou je nutno v první řadě uvést, že reklamní zařízení jsou samostatnou věcí v právním i faktickém smyslu a vlastník s nimi může samostatně nakládat

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

(srov. § 14 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb.). A zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, stanoví, že stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu (§ 2 odst. 3). Nemůže být však opomenut ani čl. 11 odst. 3 Listiny, podle něhož vlastnictví zavazuje, nesmí být zneužito v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Oprávnění vlastníků užívat věci není proto bezbřehé a podléhá omezením stanoveným předpisy veřejného práva. Současně je nutné vycházet i z toho, a to je nesporné, že zřizování a provozování reklamních zařízení je od počátku existence zákona č. 13/1997 Sb. předmětem zvláštní cílené (na bezpečnost silničního provozu a ochranu života a zdraví účastníků silničního provozu zaměřené) veřejnoprávní regulace, která s sebou přináší, a to obdobně jako v jiných oblastech lidských činností, hospodaření a správy, různá omezení vlastnického práva, jež jsou pro adresáty právní regulace závazná. Za podstatné je nutno konečně považovat také to, že obsahem citované právní úpravy (stejně jako napadených ustanovení) není odnímání vlastnického práva.“

44. Existující právní vztahy v zásadě nemohou zákonodárci zabránit v regulaci bezpečnosti dopravy úpravou ochranných pásem pozemních komunikací. Právní úprava navíc stále umožňuje, aby silniční správní úřad povolil umístění reklamního zařízení i v silničním ochranném pásmu. Neznamená tedy nutnost automatického odstranění všech reklamních zařízení nacházejících po nabytí účinnosti novely č. 152/2011 Sb. v silničním ochranném pásmu a pouze vlastníka reklamního zařízení nutí k podání žádosti o vydání povolení silničního správního úřadu. S přihlédnutím k výše uvedenému považuje soud zásah nové právní úpravy obsažené v novelách č. 152/2011 Sb. a 196/2012 Sb. do právní jistoty a důvěry dotčených subjektů v předchozí právní úpravu za únosný a v souladu s ústavním pořádkem. Z uvedeného dále vyplývá, že zákonodárce při přijetí předmětných novel postupoval uvážlivě, transparentním a předvídatelným způsobem. Zdejší soud tudíž nepovažuje změny zákona o pozemních komunikacích provedené novelou č. 152/2011 Sb. za rozporné s ústavním pořádkem, a neshledal proto ani důvod k postupu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a předložení návrhu na zrušení aplikovaných ustanovení zákona. Nedůvodnost takového postupu navíc vyplývá z citovaného nálezu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/17, v němž se Ústavní soud vyjadřoval k ústavnosti související úpravy v novele č. 196/2012 Sb.

45. Za této situace mohl žalobce požádat silniční správní úřad (tedy žalovaného) o vydání povolení k provozování předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení ovšem ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nikdy nebylo vydáno, protože byl žalovaný nejen oprávněn ale povinen žalobce vyzvat k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

46. Námitku ohledně nedostatečného odůvodnění Výzvy soud neshledal důvodnou, odůvodnění vydání výzvy tím, že žalovaný nemá povědomost o tom, že by žalobce disponoval povolením je dle dikce ust. § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích výstižná, neboť neexistence povolení je podmínkou pro postup dle tohoto ustanovení. Formulace „není známo“ je případná, v mezidobí totiž mohl žalobce o povolení žádat, nebo existenci povolení Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

žalovaný mohl z jakýchkoliv důvodů přehlédnout, a proto dal možnost žalobci v reakci na výzvu povolení žpředložit.

47. Jak bylo uvedeno výše za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání daného povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad. Navíc jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Ani žalobcem uplatňovaná druhá písemnost, již nazývá „*vyjádření Ministerstva dopravy jako příslušného silničního správního úřadu ze dne 13. 2. 2008, zn. 78/2008-120-STSP/2*“, a stran kterého tvrdí, že se v něm Ministerstvo dopravy, jakožto silniční správní úřad, vyjádřilo tak, že: „*stavba pro reklamu se jednoznačně nachází v souvisle zastavěném území obce*“, je v uvedeném kontextu zcela nerelevantní, neboť její podstatou, jak jednak plyne už z jejího názvu „*Stanovisko Ministerstva dopravy k výkladu určení zastavěného území obce, k. ú. Svatá Kateřina u Rozvadova, od st. p. č.63/1 po st. p. č. 239, LV 278*“, dále také z prvního odstavce: „*Vám k Vaší žádosti o výklad ustanovení § 30, odst. 3, zákona č. 13/1997 Sb., sděluje následující.*“ Především však předmětný pozemek parc. č. 385/3, na kterém je dotčené reklamní zařízení zřízeno a provozováno není do okruhu konkrétního výčtu pozemků parc. č., u nichž žadatel požadoval vyhodnocení stran souvisle zastavěného území, zahrnut. dověděla, přičemž není schopna přesně identifikovat, kdy k tomu došlo.

48. Soud konstatuje, že žalobce neprokázal, že pro předmětné reklamní zařízení nacházejícího se v silničním ochranném pásmu požádal silniční správní úřad o vydání povolení k jeho provozování ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích, nebo že mu bylo takové povolení vydáno, proto byl žalovaný povinen dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích žalobce vyzvat k odstranění reklamního zařízení, proto vydání výzvy ze dne 2.5.2023 č. j. MD-17362/2021-930/4, sp. zn. MD-17362/2021-930 REKZ, nemůže být nezákonným zásahem, neboť žalovaný postupoval v souladu se svojí zákonnou povinností.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že Výzva, v jejímž vydání spatřuje žalobce nezákonný zásah byla vydána v souladu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, žaloba tak není důvodná, a proto ji soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má na náhradu nákladů právo ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobkyně úspěšný nebyla a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.